Написав Леся Мельник, м Львів
П'ятниця, 28 жовтня 2011, 11:52

Під тягарем прожитих літ
Схилились плечі і поникли.
Бувалий стих душі політ,
Надії і бажання зникли.

Засмучений, в тяжкій зажурі
Йшов по дорозі чоловік.
Із сірих і жахливих мурів
Утік. Від себе ж не утік.

Враз обірвав нелегкі думи
Церковний мелодійний дзвін.
Він опинився в людськім тлумі,
Що в Храм ішов. Пішов і він.

Уперше двері відчинились,
Ступив в Святиню чоловік.
Душа від світла осінилась,
Тягар і сум із серця зник.

Звершилося. Душа співає!
Куди й поділася імла?
Лиш віра серце зігріває.
Людина Господа знайшла!